

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

'Εν Κωνσταντινουπόλει είχασι . Μερ. 20. 46
'Εν ταῖς Ἐπαγγλίαις " 16
'Εν Ἑλλάς, Αἴγυπτῳ καὶ Βί-
ώπῃ " 70
'Εν Ρωσίᾳ " 25
Ἐξ ἄμπεως τὰ ἡμέτην .

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΑΝΕΥ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

'Εν Κωνσταντινούπολει είχασι . Μερ. 4
'Εν ταῖς Ἐπαγγλίαις " 1
Ἐκτός τῆς Τονυχίας " 25
Ἄλι συνδροματική είχασι.

"Ἐκστοτικόν τιμάτα γραφίων Δύο (2).

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ Δ. Ι. ΒΟΥΓΥΡΦΑΔ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτική Επιθεωρούσις.— ('Εργεστον Κουντίου) 'Η Ελληνικὴ Ιστορία (Μεταφραζόμενη υπὸ Μ. Ε. Μιχαλοπούλου).— 'Η ξηροφυλλία.— Ο ούρανὸς κατὰ τὸν Αὔγουστον— Γενικαὶ δημιουρδεῖς.— Ποικιλα.— Γνῶμαι δισθῶν.— Γεωγραφικὰ (Εὐξεινος Πόντος).— Νομισματολογικὰ (Άνεκδοτα βιβλιογραφία).— Ιατρικά.— Φιλολογικὰ (Πάπυρος τῆς Π. Διαθήκης).— Αστρονομικὰ (Αἱ διώρυχες τοῦ "Αρεως").— Ο Κυρδὸς (διηγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ ἐπάρσατος καὶ βροτολογίδος χολέρα ἔξακολονθεῖ ἀπορροφῶσα τὴν κοινὴν τῆς Εὐρώπης προσοχὴν καὶ εἰς μυρίας δῆσας ἐμβάλλουσα ἀντονυχίας τὰς ἐπιτετραμένας τὴν περιφρούρων τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς ἀρχάς, ἀγνοούσας ὅποιον τὸ πρακτέον πρὸς τελεσφόρον καταπολέμησιν τῆς φοβερᾶς ἐπιδημίας, ἥτις ἱκανὴν ποιεῖται θραύσιν ἐν τοῖς κυριωτέροις τῆς Εὐρώπης κέντροις καὶ ἀπειλεῖ σοβαρωτέρας διαστάσεις. Ἡ δεινὴ θεομνία τοσοῦτον ἀπάντας τοὺς ἐν Εὐρώπῃ κύκλους ἐπτόσεν, ὥστε ἀπανταχοῦ σχεδὸν πᾶς λόγος στρέφεται περὶ τὸ βροτολογίδν νόσημα, τῶν μὲν ἵατρῶν πειρωμένων ὑπὲξετάσσων δόπια τὰ μέσα, δι' ὧν κατεστρέφεται τὸ μικρόβιον τῆς χολέρας, τῶν δὲ διαφόρων τοῦ τύπου ὁργάνων ἀγωνιζούμενων νὰ μὴ καθυστερήσωσιν ἐν τῇ ἀναδομοσιεύσει τῶν υπὸ τῶν ἱατρῶν ἐκφερούμενων γνωμῶν καὶ ἐν τῇ διαφωτίσει τῶν οἰκείων ἀναγνωστῶν πρὸς ἀποχὴν ἀπὸ παντός, συντελοῦντος εἰς τὴν μετάδοσιν τοῦ νοσήματος καὶ εἰς τὴν δείνωσιν τῆς γάγγραιναν ἀπειλούστης πληγῆς. Ὁντως ἀξιέπαινος δὲ ζῆλος τῶν οὐτωσίν ἐργαζομένων, εἰς σὺς ἡ ἀνθρωπότης δέοίται μεγάλην εὐγνωμοσύνην ἐπὶ ταῖς μετὰ ζῆλους καταβαλλομέναις προσπαθείαις πρὸς περιορισμὸν εἰλὺν πρὸς ὀλοσχερῆ ἔξαφάνισιν τοῦ δεινοῦ, ὃν τρόπον ἀράς ἐκφέρει κατὰ τῶν ἔμμεσων ὑποβοηθούσαν τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ κακοῦ συνεπείᾳ δλιγωρίας περὶ τὴν λῆψιν τῶν ἀρμοδίων προφυλακτικῶν μέτων ἡ ἀξιοκατακρίτου ψικροφιλοτιμίας περὶ τὴν συγκάλυψιν πράγματος, ὃν τὴν ἀμεσον καταγγελίαν ἐπέβαλεν αὐτὴ ἡ στοιχειώδης λογικὴ πολλῷ δὲ μᾶλλον ἡ περὶ τὸν ἐκπληρωσιν τῶν ἐπιβαλλομένων καθηκόντων μέριμνα. Ἐντεῦθεν ἡ δικαία καταρραγή κατὰ τῶν δημαρχιακῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀμβούργου, αἵτι-

νες, ἀποτολμήσασαι τὴν ἐνοχὸν ἀπόπειραν τοῦ συγκαλύψαι τὴν ἐπίσκηψιν τῆς νόσου ἐν τῷ μεγαλοπόλει ταύτη, παρέσχον ἀφοιδὸν ὅπως τὸ κακόν, φοβερὸς προσλαβὸν διαστάσεις ἐν τῷ μέρει τούτῳ, ἐξαπλωθῆ οὐ μόνον ἀγά τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Γερμανίας ἀλλὰ καὶ ἀνὰ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην ἐνεκα τῶν μεγάλων καὶ εὐρειῶν συγκοινωνιῶν τοῦ ἐμπορικωτέρου τούτου τῶν τῆς Γερμανίας λιμένων μετὰ τῶν κυριωτέρων τῆς λοιπῆς Εὐρώπης πόλεων. Ἡ δημαρχία τοῦ Ἀμβούργου, τὴν ἀλλήθειαν ἀποκρύψασα κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς νόσου καὶ ἀποπειραθεῖσα νὰ παραστήσῃ τὴν δημοσίαν ἐν τῇ πόλει ταύτη ὑγιεινὴν ἐν ἀρίστῳ σημείῳ, ὡσεὶ ἐκείνη ὑπείχε τὴν εὐθύνην τῆς ἐπισκήψεως τῆς βροτολογίου νόσου, συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπίσκηψιν αὐτῆς εἰς Ἀλτόναν, εἰς Βρέμην, εἰς Λυβέκην, εἰς Λονδίνον, εἰς Χάρον, εἰς Ρουένην, εἰς Παρισίους καὶ ἀνάστατον οὕτως ἐποίησαν σύμπασαν τὴν Δύσιν, ἀγωνιζούμενην νὰ καταπολεμήσῃ τὴν μαστίζουσαν αὐτὴν θεομνίαν, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν κατορθοῦσαν παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν σπουδαιοτέρων τῆς Εὐρώπης ιατρῶν, οἵτινες ἀποφαίνονται μὲν ὅτι ἡ χολέρα μεταδίδοται διὰ τῶν μικροβίων, τῶν ἐνυπαρχόντων ἐν τῆς περιττώμασι τῶν ἀσθεγῶν ἢ ἐν τῇ κακῇ ποιότητι τῶν πινομένων ὑδάτων, ἢ ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ ἐδάφους, οὐδὲν δῆμως δραστικὸν φάρμακον ἴδενθεισαν ν' ἀνακαλύψωσιν κατὰ τοῦ νοσήματος. Κώχ, Προύστ, Πέτερ, Δάρεμπεργ καὶ λοιποὶ μεγάλοι ἐπιστήμονες. ἐποχὴν διὰ τῶν ὄνομάτων αὐτῶν σημειοῦντες ἐν τῇ ιστορίᾳ τῆς ιατρικῆς καὶ ἴδια ἐν τῇ βακτηριολογίᾳ, διαφόρους ἐκφράζουσιν ἰδέας, ὃν τὴν ὅρθότητα διὰ διαφόρων ὑποστηρίζουσιν ἐπιχειρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν λεγομένων καὶ γραφομένων οὐδὲν καρποῦται τὸ ἀγαθὸν ἢ ἀνθρωπότης, ἢ εὐχομένη τὴν ἐξεύρεσιν ἀλεξιτροίου φαρμάκου, κατὰ τοῦ φοβεροῦ πολεμίου, ἀδιαφοροῦσα δ' ὅλως περὶ τοῦ ἐνυποστάτου ἢ μὴ τῶν ἐκφερούμενων θεωριῶν. Εὐάρεστον οὐχ ἄττον ὅτι τὸ νόσημα δὲν ἔχει τὴν ἐντασιν, ἢν εἴχε κατὰ τὰς ποδὸκετίας ἐπισκήψεις αὐτοῦ εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ὅτι ἀνέπαφον σχεδὸν ἀφίνει τὴν τάξιν τῆς κοινωνίας ἥτις, τοὺς νόμους τῆς ὑγεινῆς ἀκριβῶς φυλάττουσα, ἀποφένγει μετ' ἐπιμελείας τὴν ἀκαθαρσίαν, ἐπιμελεῖται λίαν τῆς έαυτῆς τροφῆς καὶ ἐν γένει δὲν παρεκτούπεται εἰς πράξεις, συνεπαγομένας τὴν διατάραξιν τὴν ὑφ' οὓς διαβοι οὐγειονομικῶν ὅρων. Ὁ ἀμφιβάλλων περὶ τούτου κατάδηλον πρὸ τῶν ὁφθαλμῶν αὐτοῦ ἔχει παράδειγμα τὸν ἐν Ἀμβούργῳ καὶ Παρισίοις χολέραν, τὴν φοβερῶς μὲν μαστίζουσαν τὴν

πρώτων τῶν πόλεων τούτων, ἀσήμαντα δὲ ἀριθμοῦσαν θύματα ἐν τῇ δευτέρᾳ, καίπερ ἔχούσῃ πληθυσμὸν τετραπλάσιον σχεδὸν τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ, ἀνερχομένου εἰς 600,000 ψυχῶν. Τὸ αἷτον τῆς φοβερᾶς διαφορᾶς εἶναι δὲ βίος τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ γερμανικῆς πόλει κατωτέρων τάξεων, η ἐλαττωματικὴ κατάστασις αὐτῆς ὑπὸ ὑγιεινὴν ἐποψίην, τῶν Παρισίων διατελούντων ἐν πολλῷ κρείτονι θέσει ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις, ὡς δείκυνται καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νῦν θυμάτων πρὸς τὸν ὑπάρχαντα κατὰ τὴν εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν ἐπίσκεψιν τῆς ἐπαρχάτου νόσου ἐν προγενεστέρᾳ ἐποχῇ. Ἡ κατὰ τὸ 1865 λυμνημένη τοὺς Παρισίους ἀστικὴ χολέρα πορίθμει καθ' ἕκαστην 250 θύματα κατὰ μέσον δύον, η τὸ 1866 μόλις 150 καὶ η πρὸ δικταστίας 110· δῦν δὲ ἀνώτερος μέχρι τοῦδε ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς 80 κρούσματα καὶ 35 θανάτους, ἐλπίζεται δὲ ὅτι τὸ κακὸν δὲν θὰ λάβῃ φοβερώτερας διαστάσεις συνεπείᾳ τῶν ἀπὸ τοῦ 1865 ληφθέντων καὶ δείποτε λαμβανομένων μέτρων πρὸς πλήρη ὑγίανσιν τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης καὶ ἐξαφάνισιν ἀπάντων τῶν αἰτίων, ἀπερὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν μετάδοσιν τοῦ νοσήματος. Εἰς τὸ τέλειον τῆς ἐν γένει νοσηονομικῆς καταστάσεως δύειλεται καὶ η ταχεῖα ἀπὸ τῆς χολέρας ἀπαλλαγὴ τῆς τε Μόσχας ὃπου τὰ θύματα κατὰ δεκάδας μόλις πιθήνυθοσαν, καὶ τῆς Πετρουπόλεως, ὃπου ἐλάχιστα ὑπῆρχαν θύματα καὶ ὃπου τὸ αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος τηλικαύτην ἐπεδείξατο ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ μεριμνάν, ὥστε αὐτοποσώπως, ὡς ἄλλοτε ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος ἐν τῇ ιδίᾳ χώρᾳ, περιῆλθεν ἀπαντὰ τὰ ἐν οἷς χολεριῶντες ἐνοσηλεύοντο καταστήματα καὶ παραμυθητικοὺς ἀπέτεινε λόγους τοῖς πάσχουσιν. Τοιοῦτο τὸ σπουδαιότερον ζήτημα, ἀπασχόλουν σύμπασαν τὴν Δύσιν καὶ εἰς μυρίας ἐμβάλλον σκέψεις τὰς διαφόρους κυβερνήσεις, ὡν οὐ τὴν τελευταίαν κατέχει θέσιν η αὐτοκρατορικὴ ὅθωμανική, η πᾶσαν καταβάλλουσα μέριμναν τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἄνακτος πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ πανταχόθεν τὰς ὅθωμανικὰς χώρας ἀπειλοῦντος κινδύνου καὶ αὐτοπροτέρας βαθυτὸν καθάρσεις ἐπιβάλλουσα κατὰ τε ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Δεύτερον μετὰ τὸ τῆς χολέρας ζήτημα, ὅπερ ὅμως δὲν δύναται νὰ ἔξισθη πρὸς τὴν σπουδαιότητα ἑκείνου, ἀτε ἀπορροφῶντος τὴν προσοχὴν οὐχὶ μόνον τοῦ διπλωματικοῦ καὶ πολιτικοῦ κόσμου, ἀλλὰ συμπάσης τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος, εἶναι η ἐν Γενούῃ παρουσία στόλων ἀπασῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἐπὶ ταῖς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ τὴν Ἀμερικὴν ἀνακαλύψαντος Χριστοφόρου Κολόμβου τελουμέναις ἔορταῖς ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς ἡνωμένης Ἰταλίας. Ἡ συγκέντρωσις πεντάκοντα καὶ πλέον πολεμικῶν σκαφῶν, ἀπὸ κοινοῦ χαιρετιζόντων διὰ τῶν νενομισμένων κανονιοβολισμῶν τὸν εἰσπλουν τῆς θαλαμυγοῦ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου θεωρεῖται ὡς νέον τεκμήριον τῆς συναδελφόσεως τῶν λαῶν καὶ τῶν κυβερνήσεων τῆς Εὐρώπης, οὐκ διλίγοι δὲ τῶν περὶ τὰ πολιτικὰ ἀσχολούμένων ἐπειράθησαν νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου σαθρὰ πολιτικὰ οἰκοδομῆματα καὶ νὰ χαρακτηρίσωσι τὰ γενόμενα ὡς νέον ἔχεγγυον τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἐχασφαλίσεως τῆς εὐρωπαϊκῆς ίσυχίας. Ζητεῖται δηλονότι νὰ παρασταθῇ ὅτι τὸ γεγονός τῆς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ τὸν κόσμον διπλασιάσαντος παρουσίας τοσούτων ναυτικῶν μοιρῶν ματαιοῖ τὰς διεξαγούμενας πολεμικὰς προσπαρασκευάς, ὡν αἱ σπουδαιότεραι διεξάγονται ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ καταρτίσαι στρατόν,

δυνάμενον μετὰ τοῦ συμμαχικοῦ τῆς Αὐστρουγγαρίας καὶ Ἰταλίας νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν γαλλορρωστικὸν κατὰ ἐν ἐκατομμύριον, καὶ ἀποτελεῖ σπουδαιότατον καθησυχάσεως μέσον τῶν λαῶν, βλεπόντων ἀναπεπταμένας πάντοτε τὰς θύρας τοῦ Ἰανοῦ. Ἀκριβέστερον δῆμος καὶ βαθύτερον ἔξεταζομένου τοῦ πράγματος ταχέως ἀποδείκνυται ὁ ἀπλούστατος αὐτοῦ χαρακτήρ, ὁ ἐνυπάρχων ἐν τῷ τιμῆσαι τὰς ἔορτὰς τοῦ γενουνισίου Χριστοφόρου Κολόμβου, δοτικὸν δὲν ἀνύκει εἰς μόνην τὴν Ἰταλίαν, οὐδὲ εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Ἀμερικήν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνθρωπότητα· η μόνη ἐπομένως πολιτικὴ σημασία ἔγκειται ἐν τῷ παρούσιᾳ τοῦ γαλλικοῦ στόλου, ἀφ' ἐνδε μὲν ὑπομηνησκούση τὴν πρὸ δριακονταετίας καὶ ἐπέκεινα συνιδέλφωσιν τῶν δύο λατινικῶν φύλων καὶ τὸν αὐτὸν λιμένα εἰσπλουν τῶν γαλλικῶν σκαφῶν ὑπὸ ἐτέρους δρούσι, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀποσκοπούση εἰς τὸ ἀνταποδόσαι τὰ ἵσα ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ 1890 παρουσίᾳ τοῦ κ. Καρνώ ἐν Λιβύη, δε τού μόνον ἰταλικὸς στόλος εἰσέπλευσεν εἰς τὸν γαλλικὸν τοῦτον λιμένα, δπως χαιρετίση τὸν πρόδρομον τῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου ἐπεδόθη τῷ ἀνωτάτῳ τῆς Γαλλίας ἄρχοντι· καὶ η σημασία δὲ τῆς τοῦ γαλλικοῦ στόλου παρουσίας δὲν εἶναι τοσοῦτο μεγάλη, δσον ὑπὸ τιων παρούσταται συνεπείᾳ τῶν ἐν Σαβοΐᾳ γενομένων τελετῶν ἐπὶ τῇ ἐκατονταετοὶ τῆς προσαρτήσεως τῆς ἐπαρχίας ταύτης εἰς τὴν Γαλλίαν τοῦ 1792. Σπουδαιοτέρα ἴσως τῆς ἐν Γενούῃ παρουσίας τῶν διαφόρων στόλων εἶναι η ἐν Aix-les-bains συνδιάλεξις τοῦ ρώσου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν μετὰ τοῦ κ. Ριμπώ, ἀτε ἐπικυροῦσα ἀπαξῆτι τὴν συναδέλφωσιν Γαλλίας καὶ Ρωσίας καὶ η συνέτευξις τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Λαήχεμβεργης, ὡς καὶ η πολιτεία τοῦ κ. Καρνώ πρὸς μαθητήν, ωστικὴν περιβεβλημένον στολήν, δε εὔχαριστῶν ἐπὶ τῷ ὑπὲρ Ρωσίας ποιήματι ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν ἐφώνησε «περιπτύσσομαι τὴν Ρωσίαν».

Τῷ τὸν ἐποψίν δὲ τῶν μερικωτέρων ζητημάτων, δσα ταράσσουσι τὰ κύκλα τῶν κυριωτέρων εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων, ἄξιον μνείας εἶναι τὸ ἐργατικὸν ζῆτημα ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπερ ἀπειλοῦν καὶ αὐθίς σοβαρὰς διαστάσεις συνεπείᾳ τῆς ἀρξαμένης ἐν τῷ τύφῳ πάλης πεοὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἐργασίων ὠρῶν, τοσαύτην προύκάλεσεν ἐκλογικὸν πάλην ἐν Νιουκάστλε μεταξὺ τοῦ στρ. Τζόν Μόρλεν καὶ τοῦ κ. Ράλλη. Καὶ γάι μὲν πολλαὶ ὑπάρχουσι πιθανότητες περὶ ἔξευρέσεως τρόπου ἐξομαλίσεως, ἀλλὰ μέχρι τῆς συνόδου τοῦ κοινοβουλίου κατὰ τὸν προσεχῆ φερούσιον, πολὺς ὑπολείπεται χρόνος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν φαίνονται δλως ἀτοποι αἱ ιδέαι τῶν διατεινομένων ὅτι μέχρις οὖν τὸ κοινοβούλιον ἐπιληφθῇ τοῦ ζητημάτος θὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἔχουσιας τοῦ μαρκησίου Σαλισβούρη διαδραματισθεῖσαι σκηναί· ὡσαύτως καὶ τὸ ἰρλανδικὸν ζῆτημα προκαλεῖ πολλὴν τὴν μέριμναν συνεπείᾳ τῆς πολιτείας τῶν ἐνωτικῶν φιλελευθέρων, δν τὰ φρονήματα ἀσπάζονται καὶ οἱ ὑπὸ τὸν κ. Λαβουσέρο ριζοσπαστικοὶ οὐχὶ ἐκ πνεύματος πεποιθήσεως ἐπὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ πνεύματος ἀντεκδικήσεως ἐναντίον τοῦ γηραιοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀπόκλεισαντος τὸν κ. Λαβουσέρο ἀπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ καταλόγου. Τούλαχιστον οἱ συντηρητικοὶ καὶ φιλελευθέροι δι' ἐλπίδος ἔχουσιν ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο δύναται νὰ συντελέσῃ ἀρκούντως εἰς τὴν ὑπερισχυσιν τοῦ οἰκείου ἀγῶνος, εἰς τὴν ἀπόρρηψιν τοῦ περὶ Ἰρλανδίας νομοσχεδίου καὶ εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ συντηρητικοῦ κόμματος ἐκφυγού-

σης ἔξουσίας. Ἀξιοπιείωτον ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐν Βιζέρτῃ, ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς Σικελίας ἀφοι-
κανικῇ ἀκτῇ, ὄχυρωμάτων τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ὅπερ αἱ συντηρητικαὶ ἐφημεροίδες καὶ ὁ **Χορόνος** πειρῶν-
ται νὰ μεγαλοποιήσωσιν ἐπὶ σκοπῷ ἐμπνεύσεως δυσπι-
σίας πρὸς τὴν Δημοκρατίαν, ἐπικαλοῦνται δὲ ἐπὶ τούτῳ
καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν σπουδαιοτέρων δρυάνων τοῦ
βιενναίου τύπου, τοῦ **Νέου ἐλευθέρου τύπου π. χ.**, τοῦ
ἐν κυρίᾳ καὶ μακρῷ ἀρθρῷ ἀποπειραθέντος νὰ μεγαλο-
ποιήσῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ κινίσῃ τὴν γενικὴν ἀνη-
συχίαν ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ εἰδομένῃ ἀκτῇ δρυῷδασιν. Ἄλλ,
ὅ γενόμενος πάταγος θεός ἀστοχήσῃ τοῦ σκοποῦ, διότι οὐ-
δεμία σχεδὸν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τοῦ διτὸν προσα-
γομένη μαρτυρία κενὸν ἀποβίνεται πρᾶγμα, ἐὰν ὑπ’
οὐλὴν ληφθῇ διτὸν τὸ εἰδομένον βιενναῖον δρυγανον, χράφον
περὶ τῶν ἐν Βιζέρτῃ δρυῷδων, ἀποβλέπει οὐχὶ εἰς τὸ
ἐκπτοῦσαι τὴν κυβέρνησιν τῆς ἀνάστης, ἀλλ’ εἰς τὸ ἐπι-
στῆσαι τὸν προσοχὴν τῆς Ἰταλίας ἐπὶ ταῖς παρατηρου-
μέναις τάσεσι πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ τῆς τριπλῆς
συμμαχίας καὶ προσχώρησιν εἰς τὴν γαλλοδρωσικὴν συμ-
φωνίαν· τὸ δεύτερον τοῦτο τοσούτῳ μᾶλλον ἀποδεκτὸν
φαίνεται, ὅσῳ πρόσφατος ἔτι εἶναι αἱ πρὸς ἔξεχοντας
ἴταλοὺς πολιτικοὺς ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Γλαδστωνος σφό-
δοα κατακρίνοντος τὸν πολιτικὸν τῆς Ἰταλικῆς κυβερ-
νήσεως, ὑποβαλούσης τὸ βασίλειον εἰς μωρίας δαπάνας
ἔνεκα τῆς εἰς τὸν τριπλὸν συμμαχίαν προσχώρησεως.
Ἄλλα καὶ τὸ κίνημα τῶν νομαδικῶν φυλῶν τῶν Μαύρων
ὅρεων, ἐν τοῖς μεθοδίοις τοῦ Τυνιδικοῦ κράτους, φαίνεται
δικούντως σπουδαῖον, καὶ ἀνάγκη ἐπιβάλλεται τῷ κ.
Γλαδστωνὶ νὰ μεριμνήσῃ δεόντως, καθ’ ἥν ωραν μάλι-
στα δὲν κατηννάσθη ἔτι οὐ μηνίς τῶν ἀφγανικῶν φυλῶν,

τοῦ Ἐν Γαλλίᾳ ή ἐβδομάς αὐτη παρῆλθεν εἰς ἑορτὰς καὶ εὐθυμιάς ἐπὶ τῇ ἐκατονταετοῦρι τῆς πρώτης προσαρτήσεως τῆς Σαβοΐας διὰ τῆς ἀνδρείας τοῦ στρατηγοῦ Πέτρου Μοντεσκιού, συνάμα δὲ σικεψίς γίνεται περὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἔργασιν, ἀρχομένων κατὰ ὅκτωριον καὶ προμηνυούμενων ἀρκούντως σφοδρῶν ἔνεκα τοῦ ἐκπνέοντος υοναρχικοῦ κόμματος, ἀγωνισθησούμενου γὰρ περιπλέξῃ τὸ ὑπουργεῖον καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τὸν πτῶσιν αὐτοῦ πρὸς ιδίαν ἐνίσχυσιν, καὶ ἔνεκα τῆς μηνιος τῶν οιζοσπαστικῶν, δυσφορούντων ἐπὶ τῷ ἀποκλεισμῷ αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἔξουσίας.

Ἐν Γερμανίᾳ, μετὰ τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα ὅπερ προκαλεῖ μέγαν πάταγον ἔνεκα τῶν συναφῶν αὐτῷ νέων δαπανῶν, αἱ κομματικαὶ διαφωνίαι μετέχουσι πολλῆς τῆς σπουδαιότητος καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς ὑπονοίας τὴν κυβερνησιν, φοβουμένην μὴν αἱ ἔξω τοῦ κοινοβουλίου κομματικαὶ διαμάχαι ἐπαναληφθῶσιν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, ὅτε τὰ διάφορα κυβερνητικὰ νομοσχέδια εἰς κίνδυνον. Θὰ περιέλθωσιν, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ περὶ σχολῶν νομοσχέδιον. Αὐτὸ τοῦτο τὸ τῶν καθολικῶν συνέδριον ἐν Μογοντιάκῳ ὑποδηλοῖ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς θέσεως τῆς κυβερνήσεως, ψεγομένης ἐπὶ ἀδυναμίᾳ κατὰ τὸ εἰσημένον περὶ σχολῶν νομοσχέδιον, οὐ δὲ γλώσσα τῶν δργάνων τοῦ Βέβελ καὶ Λεϊβντίου, τῶν κορυφαίων τούτων τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, ἐπὶ τῇ ἐπετηροίδι τῆς ἀλώσεως τοῦ Σεδάν, ἀποτελεῖ προάγγελμα οὕτως εἰπεῖν τῇ κυβερνήσει παρὰ τοῦ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἢ κατὰ λαῶν ἐπίθεσις ὡρδὲ θὰ ἐπαναληφθῇ τὸ παιγνίδιον τοῦ Σεδάν, καθ' ὃ ἐκπορύχθη μὲν ὅτι ὃ πόλεμος διεξάγεται κατὰ τοῦ Ναπολέοντος καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ὃ πόλεμος ἔξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ αὐτοκοάτοος καὶ υετεβλήθη οὕτως εἰς πάλην ἐθνῶν.

Οι έν Αύστροουγγαρίᾳ ἔχουσιν ἀείποτε τὰς φυλετικὰς διαμάχας, αἵτινες συγκριτικώτερον προσλαμβάνουσι χαρακτῆρα παρὰ τοῖς Βοημοῖς, τοῖς Κροάταις, τοῖς Σλοβάκοις, ἀπειλούσαι μεγάλως τὴν ἡσυχίαν τῶν ὑπουργῶν τῆς δυαδικῆς μοναρχίας καὶ ἐμβάλλουσαι εἰς ταραχὴν Τάφ-φέ τε καὶ Τσάπαρον. Τὸ πρᾶγμα τοσούτῳ δυσχερέστερον εἶναι ὅσῳ διαδραματίζεται καθ' ἥν ὡραν οἱ σύμμαχοι ιταλοὶ σφόδρα κατακρίνουσι νῦν τὴν ἐμπορικὴν συνθήκην, τὴν μετὰ τοσούτου πατάγου συνυομολογηθεῖσαν καὶ ζητοῦσιν ἐλάττωσιν τῶν ἐπὶ τῶν οἰνων δασμῶν, αἱ δὲ οἰνοπαραγωγοὶ ἐπιφρίαι, τῆς μοναρχίας καὶ ιδίᾳ αἱ τῆς Τυρολίας καὶ τῆς Δαλματίας, μυρίας βάλλουσαι κατακραυγὰς ἐναντίον πάστς τοιαύτης ἐλαττώσεως. σφόδρα βλαπτούσης τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, ἀξιοῦσι την διατηρησιν τοῦ νῦν καθεστώτος.

Οι ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς ταῖς ἐν Γενούῃ ἑορταῖς μεριμνῶσι περὶ τε τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους ὡς καὶ περὶ τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν προαγμάτων. Τὸ πρῶτον τῶν ζητημάτων, δεινὸν προσλαβόν χαρακτῆρα, σφόδρα τὸν νοῦν τῶν συμβούλων τοῦ βασιλείου ταράσσει, φόβον μένων μὴ κατὰ τὰς διεξαγομένας τὴν προσεχῆ νοέμενον ἐκλογάς δι-ίταλικός λαὸς ἀποστείλῃ εἰς Μαγνησιτόριο ἀντιπροσωπείαν, κατακρίνουσαν τὴν ἔξωτερικήν πολιτικήν τῆς κυβερνήσεως ὡς μεγίλως ἐπιδρῶσαν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας, ὃν τὴν βελτίωσιν καθορᾶ ὁ τοῦ βασιλέως Οὐζέροτον πρωθυπουργὸς ἐν τῇ ἀνασυνδέσει τῶν μετὰ τῆς Γαλλίας ἐμπορικῶν σχέσεων· ἀλλὰ καὶ τὸ στρατιωτικὸν οὐχὶ διλγότερον δεινὸν παρίσταται συνεπείᾳ τῶν παραπορούμενων ἐλαττωμάτων περὶ τὴν ἐκγύμνασιν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἵππων· ή τοῦ ἵππικου μάλιστα ἐκγύμνασις τοσοῦτον ἐλαττωματικὴ τυγχάνει, ὥστε τὸ πάθημα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουρογοῦ κατά τινα τελευταῖα γυμνάσια μέγαν προύκαλεσθε θόρυβον καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ εἰς δυσχερεστάτην περιῆλθον θέσιν πρὸς δικαιολογίαν τοῦ ἐλαττωματικοῦ τῶν ἵππων, οὓς ἵππευον οἱ παθόντες.

²⁰⁷ Ἐν Ρωσίᾳ, ἐκλείποντος βαθυιδόντοῦ κανδύνου τῆς χολέρας, ἡ κυβέρνησις μετὰ μεζοῖνος μεσήμηνς ἐπελήφθη τῆς βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν, ὃ δὲ διορισμὸς τοῦ κ. Βίτ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ σχετικοῦ ὑπουργείου ἀγνή τοῦ κ. Βισνεγράδσκη χαρακτηρίζεται ὑπὸ πολλῶν ὡς ἀφετηρίᾳ σπουδαιοτέρας ἐργασίας πρὸς ἀνοργάνωσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς αὐτοκρατορίας, εἴτε διὰ τῆς ἀνασυνδέσεως τῶν μετά τῆς Γερμανίας ἐμπορικῶν σχέσεων, πρὸς τὸ οὔχτο τοσοῦτο συμπαθῶς εἶχεν ὁ ἀποχωρήσας, εἴτε διὰ τῆς εἰσαγωγῆς οἰκονομιῶν τινῶν μετὰ τὴν ἀποστόλησιν τῆς θεομηνίας τοῦ λιμοῦ, τοῦ μεγάλου δαπάνην ἐπιβαλόντος τῇ κυβερνήσει πρὸς ἀνακούφισιν τῶν θυμάτων τῆς οιτοδείας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς μεσημβρινῆς Ρωσίας.

Οι ἐν Ἑλλάδι τὸν προσοχὴν ἔχουσιν ἑστραμμένην πόδες τὸ δεινούμενον οἰκονομικὸν ἔπημα καὶ πρὸς τὴν κάθοδον τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὅστις τυχὼν θερινάτης δεξιώσεως παρὰ τοῦ κ. Καρονώ ἐν τε ταῖς θέρομαις τῆς Γαλλίας Aix-les-bains καὶ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Φοντανεβλώ, ἐπείγεται νὰ παρενθεῇ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιμήνιούσυνον τελετὴν ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδοις θανάτου τοῦ βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας τῇ 12^η²⁴ σεπτεμβρίου.